

Aizspriedumi, maldi, nepierādītas hipotēzes

Sastāditāja INDRA ANDERSONE
Mākslinieks INTS VILCĀNS

*Ticēt ir vieglāk nekā
domāt.*
Vācu sakāmvārds

ISBN 9984-757-47-1

© «Izdevniecība Avots», 2005
© I. Andersone, teksts, 2005
© I. Vilcāns, 2005

SATURA RĀDĪTĀJS

Priekšvārda vietā	8
ZUDUŠĀS CIVILIZĀCIJAS	
Legendārā Atlantīda	13
Noslēpumainā Šambala	26
Zelta valsts – legendārā Eldorado	33
NO ĀDAMA, IEVAS UN FARAONIEM	
LĪDZ PAT GRĒKU ATLAIDEI	
Cilvēks ir radies no Ādama un Ievas	47
Nāve gaida ikvienu, kas iedrošināsies traucēt faraona mieru	57
Stigmas un svētums	66
Grēku atlaide	77
SKAISTAS, BET MALDĪGAS TEORIJAS	
Katastrofu teorija	85
Kolumbs – Amerikas atklājējs	98
Zelta laikmets	107

Visi cilvēki ir vienlidzīgi	112
Absolūtā brīvība	118
Cilvēks ir dabas valdnieks	128
Dabas resursi ir neizsmeļami	134
KOSMISKĀS TEORIJAS UN PAREGOJUMI	

Saules sistēma – Visuma centrs	143
Saules aptumsumi – globālu katastrofu vēstneši	150
Zvaigznes pareģo likteni	155
Krītošās zvaigznes	164
Nostradama paregojumi	171
Citplanētiešu pēdas uz Zemes	180
Filozofu akmens	196

NEMIRSTĪBA – MŪŽAM NEPIEPILDĪTAIS UN ILGOTAIS SAPNIS

Klauvējieni pie nemirstības vārtiem	207
Nemirstības eliksīrs	230

hermafroditiem. Viņa mācība par valsti balstās uz legēndu par Atlantīdu, kas vēl arvien ir dzīva cilvēku prātos un tiek aktīvi meklēta. To meklēja arī slavenais okeāna dziļu pētnieks Žaks Īvs Kusto. Alķīmīki ticēja filozofu akmenim, jaunības eliksīram un panacejai – zālēm pret visām slimibām.

Pagājušais gadsimts ir ieviesis savas korektīvas dabas parādību un sabiedrības likumu pētišanā, ir radušies jauni mīti, no kuriem visintriģējošākais ir mīts par atnācējiem no kosmosa.

Viennozīmīgu atbilžu uz daudziem jautājumiem tomēr nav. Katram no mums ir iespēja salidzināt un analizēt daudzos faktus, izdarot savus secinājumus. Senie romieši teica arī, ka «ikviens cilvēks var maldīties, bet tikai nesaprātīgais mēdz palikt pie saviem maldiem» (*Cuiusvis hominis est errare, nullius, nisi insipientis, in errore perseverare*).

PRIEKŠVĀRDA VIETĀ

Errare humanum est (Maldīties ir cilvēcīgi), – teica senie romieši. Savas tūkstošiem gadu ilgās civilizācijas attīstības laikā cilvēce ir iepazinusi dabas likumus un uzkrājusi daudz vērtīgu zināšanu. Bet tajā pašā laikā cilvēka prāts ir radījis arī daudz visādu aizsprendumu, maldīgu mācību, nepierādītu hipotēžu un teoriju, arī ļoti skaistu, bet (diemžēl) līdzigi mirāžai tuksnesī gaistošu mītu.

Katram vēstures laikmetam atbilst savu parādinātne, mitologīzēta kosmoloģija, tas ir – ar mītiem un legendām izskaistināts pasaules uzskats.

Visas pasaules reliģijas balstās uz plaša mitoloģiskā pamata, kur mūžīgās patiesības izklāstītas pasakai līdzīgās legendās un teikās, kas ir tik pievilcīgas, ka no tām ir grūti atteikties. Pat nopietniem zinātniekiem gribas ticēt, ka visi cilvēki ir cēlušies no Ādama un Ievas, un citām legendām.

Arī filozofija izmanto mītus, lai tēlaināk izteiktu noteiktus jēdzienus. Platona mācībā par platonisko millestību izmantots mīts par pirmcilvēkiem –

Saules sistēma – Visuma centrs

Saules aptumsumi – globālu
katastrofu vēstneši

Zvaigznes pareģo likteni

Krītošās zvaigznes

Citplanētiešu pēdas uz Zemes

Filozofu akmens

KOSMIŠKĀS TEORIJAS UN PAREĢOJUMI

SAULES SISTĒMA – VISUMA CENTRS

Kosmoloģijas aizsākumi meklējami sirmā senatnē līdz ar mitoloģiskajiem priekšstatiem par cilvēka īpašo stāvokli uz Zemes. Gadsimtiem ilgi cilvēkiem šķita, ka viņi mīt pašā pasaules centrā. Pa debesīm apkārt tam virzās debesu spīdekļi, bet Zemi apskalo lielās Okeāna upes ūdeņi. Tas bija ģeocentrisma laiks, kad pastāvēja nesatricināms uzskats, ka debesu sfēras riņķo ap Zemi.

Senie grieķi labi pārzināja ģeogrāfiju un nodalīja zemes apgabalu, ko apdzīvo cilvēki, nosaucot to par Ekumeni. Tā kā ap Ekumeni pletās biezi, neviena neapdzīvoti meži, stepes un tuksneši, viņi bija pirmie, kas neskaidri nojauta, ka cilvēka apdzīvotā vieta nevar būt Visuma centrs.

Tādēļ arī tieši Grieķijā radās samērā pamatotas heliocentriskas teorijas, kas Visuma centrā izvirzīja Sauli, uzskatot, ka Zeme pieticīgi riņķo ap šo vareno spīdekļi. Renesances laiks nāca ar pārsteidzošiem atklājumiem, kas ienesa izmaiņas visā astronomijas sistēmā.

Džordāno Bruno

Viens no tiem, kas uzstājās pret tradicionālajiem uzskatiem par Visuma uzbūvi, bija itāļu astronoms Džordāno Bruno (1548–1600). Viņš izteica domu, ka pasaule ir bezgalīga un ikviena zvaigzne ir tāla saule, ap ko riņķo planētas, uz kurām var būt dzīvas būtnes, kā arī citus minējumus, kas apsteidza tā laika zinātniskās atziņas par vairākiem gadu simtiem, un par šo ķecerību Dž. Bruno tika sadedzināts uz sārta.

Dž. Bruno paustie kosmoloģiskie uzskati zinātņē nostiprinājās tikai 20. gs. sākumā. Centrisms astronomijā gan guva satricinājumu jau 17. gs. otrajā pusē, kad gravitācijas spēka atklājējs Izaks Nūtons nonāca pie pavisam negaidīta slēdziena – tā kā Visuma telpā sastopamās masas savstarpēji pievelkas, tās virzās uz centru, tātad kosmosam vajadzētu savilkties «kamolā», un to saspiesu paša pievilkšanās spēks.

Visums, ko Nūtona laikā iedomājās kā nekustīgas zvaigznes norobežotā sfērā, gadu tūkstošu laikā tomēr nebija «savilcies kamolā», un nav manāmas nekādas gravitācijas kolapsa pazīmes. Turklat pasaules bojēja no pievilkšanās spēka iedarbības ir pretrunā ar Svētajiem Rakstiem un dabas filozofiju. Nūtons šo pretrunu atrisināja ļoti striktā veidā – paziņoja, ka Visums ir bezgalīgs un nekādu ārēju ierobežojumu tam nav. Un, ja pasaulei nav robežu, tai nav arī centra.

Tomēr zinātnieki nebūt nesteidzās piekrist šim acīmredzamajam, no gravitācijas likuma izrietošajam secinājumam. Kad 18. gs. izcilais vācu filozofs Imanuels Kants izveidoja mācību par Saules sistēmas rašanos no gāzu un putekļu mākoņa, viņš nemaz necentās aprakstīt citu zvaigžņu, planetāro sistēmu vai visa kosmosa rašanos. Kants šos objektus vienkārši neņēma vērā, viņam pasaules rašanās bija gandrīz tas pats, kas Saules sistēmas rašanās.

Apvērsums uzskatos par Visuma uzbūvi un mūsu vietu tajā sākās tikai 19. gs. beigās.

Kad teleskopa izgudrotājs Galileo Galilejs 1609. gadā pavērsa to pret Mēnesi, viņš bija pārsteigts, cik ļoti Mēness ir līdzīgs Zemei. Tur bija kalni un līdzenumi, tumšie plankumi – jūras un gaišie – kontinenti, tur bija vulkānu krāteri. Pavēršot teleskopu pret Jupiteru, astronoms ieraudzīja, ka šai spilgtajai, karaliskajai planētai ir dabiski pavadoņi. Zemei ir tikai viens

FILOZOFU AKMENS

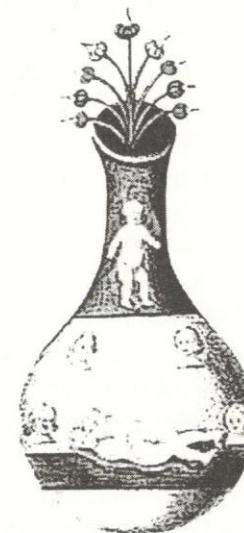
Kad cilvēkiem vēl nebija zinātniski pamatotu ziņāšanu, nācās darboties, mēģinot un kļūdoties. Tā radās pseidozinātnes, kuras par mērķi izvirzīja kaut ko neiespējamu, ko tādu, ko dabas likumi nepieļauj.

Par pseidozinātni var uzskatīt arī alkīmiju, kas viduslaikos bija ļoti populāra un izplatīta. Alkīmiķu mērķis bija iegūt t. s. filozofu akmeni – vielu, kas parastu metālu spēj pārvērst dārgmetālā. Angļu filozofs franciskānu ordeņa mūks Rodžers Bēkons (1214–1292) darbā «Spekulatīvā alkīmija» rakstīja: «Alkīmija ir zinātne par to, kā pagatavot noteiktu saistīvu vai eliksīru, kuru pievienojot parastiem metāliem tie pārvērstos par dārgmetāliem.»

Zinātnieki uzskata, ka alkīmija ir radusies aptuveni pirms 2000 gadiem. Tieši tik vecs ir priekšmets, kas 1936. gadā tika atrasts kādas senas apmetnes drupās netālu no Bagdādes. Šis vērtīgais atradums bija aptuveni 15 cm augsta māla vāze. Vāzē atradās

vara cilindrs ar sarūsējušu dzelzs serdi vidū. Detaļas vajadzīgajā stāvokli bija nofiksētas ar sveķiem. Dīvainais priekšmets ilgi satrauca zinātnieku prātus, līdz viņi saprata, ka atraduši aizvēsturisku elektrisko bateriju. Šo minējumu apstiprināja arī eksperimenti. Pētnieki izgatavoja tieši tādu pašu vāzi, tādu pašu cilindru un serdi, iepildīja traukā vīna etiķi un pieslēdza mēraparātu. Izrādījās, ka baterijas spriegums ir 0,5 volti.

Bet vēl arvien palika noslēpums, kāpēc senajiem cilvēkiem ir bijusi nepieciešama elektriskā strāva.

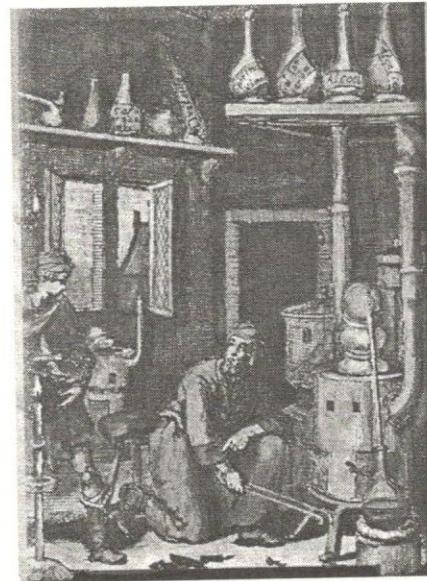

Šifrēta filozofu akmens
formula alkīmiķu traktātā

Galu galā zinātniekiem izdevās noskaidrot, ka ar šā pasaulē pirmā akumulatora palidzību, izmantojot galvanizāciju, senie meistari pārklājuši sudrabu ar zeltu. Arī šo faktu izdevās pierādīt eksperimentāli. Zinātnieki iegremdēja sudraba statueti zelta sālsķidumā un pieslēdza šķidumam 10 seno bateriju. Pēc dažām stundām statuete bija pārklājusies ar vienmērīgu zelta kārtu.

Iespējams, ka šis process arī bija alkīmijas sākums. Vārds «alkīmija» ir radies no arābu «al kimia», kas nozīmē «Hema zemes māksla», bet senajos laikos par Hemu sauca Ēģipti. Jau mūsu ēras 2. gad simtā arābu alkīmiķi sāka nopietni pētīt ķīmiskās vielas un centās iegūt filozofu akmeni. Austrumzemju alkīmiķi veicināja zinātnes attīstību, taču viņu laikabiedri uzskatīja, ka šie meklējumi notiek ar maģisku spēku iejaukšanos. Pirmie Eiropas alkīmiķi tika uzskatīti par burvjiem, un šī slava viņus pavadija vairākus gadsimtus. Alkīmikis un filozofs Alberts Lielais (1206–1280) ilgu laiku tika uzskatīts par varenu magu, kura spēkos bijis kontaktēties ar augstākajiem spēkiem un pakļaut savai gribai zemes priekšmetus.

Bieži vien alkīmiķu mērkis patiešām bija nevis vielu ipašību pētišana zinātnes nolūkos, bet gan tādas slepenas formulas meklējumi, ar kuras palidzību varētu parastu metālu pārvērst zeltā un sudrabā. Alkīmiķi centās arī radīt ipašu dzīvības eliksīru, kas cilvēkam dotu nemirstību. Filozofu akmens meklē-

Alkīmiķa laboratorija, sena miniatūra

jumiem alkīmiķi veltīja daudzus gadus, daži pat pavadija laboratorijā visu savu mūžu.

Ir vēsturnieki, kas apgalvo, ka īstie alkīmiķi nepavisam nav alkuši pēc bagātības un labklājības, bet gan centušies iegūt zināšanas prāta iespēju paplašināšanai, un gara pilnību viņiem simbolizējis zelts kā vispilnīgākais no metāliem.

Alkīmiķi bija ļoti dažādi cilvēki – zinātnieki, kas alka pēc jaunām zināšanām, kuras varētu gūt pētījumos

Aizspriedumi, maldi, nepierādītas hipotēzes /Sast.
I. Andersone. – R.: «Izdevniecība Avots», 2005, 259 lpp., il.

Grāmatā aprakstīti un analizēti civilizācijas attīstības laikā iepazīti dabas likumi un zināšanas, cilvēka prāta radīti aizspriedumi, maldīgas mācības, nepierādītas hipotēzes un teorijas. Viennozīmīgu atbilžu uz daudziem jautājumiem vēl aizvien nav.

Ikvienam ir iespēja salīdzināt un analizēt faktus, kā arī izdarīt savus secinājumus...